

ZVÍŘECI HARDINOVÉ

VÝPRAVA
DO ANTARKTIDY

KATRINA CHARMANOVÁ

FRAGMENT

Zvířecí hrdinové

Výprava do Antarktidy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Katrina Charmanová

Zvířecí hrdinové – Výprava do Antarktidy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ZVÍŘECI HRDINOVÉ

VÝPRAVA
DO ANTARKTIDY

ZVÍŘECI
HARDINOVÉ
VÝPRAVA
DO ANTARKTIDY

Katrina Charmanová

FRAGMENT

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou smyšlené. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi, lokacemi, osobami, ať zesnulými, či živými, je zcela náhodná.

Copyright © 2018 by Katrina Charman
Interior art © 2018 by Owen Richardson
Cover art copyright © 2018 by Owen Richardson. Cover design by Nicole Brown.
Cover copyright © 2018 by Hachette Book Group, Inc.
Translation © Vendula Davidová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-253-4332-6
ISBN e-knihy 978-80-253-4427-9 (1. zveřejnění, 2019)

Pro Maddie, Piper a Riley.

A decorative arrangement of several grey paw prints scattered across the top and right side of the page.

Kapitola 1

SAMSON

Červenec 1914

Samson si rychlým dechem ochlazoval tělo, aby stačil psům vepředu. Každý z nich si chtěl udržet náskok a předvést se v nejlepším světle. Všichni to byli kříženci různých ras, jako například novofundlandského psa, bernardýna nebo vlkodava, speciálně vybraných pro svou velikost, sílu a hustý kožich.

Samson si představoval, jak běží po antarktických pláních, brodí se hlubokým, neporušeným sněhem a studený vítr mu fouká kolem čenichu. Utíkal přes zamrzlá jezera a honil se s ostatními psy, nohy a plíce v jednom ohni. Vzduch byl tak čistý a svěží, že by snad mohl běžet donekonečna.

Jeden ze psů ho dohonil a s úsměvem od ucha k uchu

se chystal Samsona předběhnout. Jenže ten se nenechal, zabral, jak nejrychleji uměl, a brzy už byl zase v čele. Ohlédl se, aby si vychutnal výraz poraženého, ale pes, místo aby přidal, najednou zabrzdil, jako by se něčeho lekl.

Samson si toho nevšímal, soustředil se na svoje vítězství. Když se ale otočil, přímo před sebou uviděl velkou cihlovou zeď, kde končil psí výběh. V tu ránu se probral ze svého zasnění a jen tak tak stačil zabrzdit a vyhnout se srážce.

Po zaznění píšťalky ho společně s dalšími devíti psy odvedli zpět do budovy, kde měli kotce. Šel neochotně, a jak jednoho po druhém zavírali do klecí, příjemné představy ho nadobro opustily. Každý pes měl na tabulce připevněné k mříži křídou napsané své jméno.

V kotcích byla tma, horko a dusno. Samsonův hustý kožich se hodil mnohem víc do mrazivého podnebí jeho rodné Kanady než do vlhkého znečištěného vzduchu Londýna.

Kromě Samsona bylo v budově skoro sto dalších psů. Stísněné prostory jim nedělaly dobře, byli často podráždění, a tak nebylo divu, že se skoro každý den při cvičení strhla nějaká šarvátka. Dnešek nebyl výjimkou. Tréninky venku vždycky trvaly jen chvíli a Samson ani

neměl čas pořádně si protáhnout svaly ztuhlé z malého kotce, ve kterém zůstal uvězněný celou noc. I ostatní psi kotce nesnášeli. Vzájemně na sebe vrčeli přes mříže, cenili zuby a pokoušeli se prosadit svou autoritu. Tihle se na expedici nikdy nedostanou, protože jsou až moc divocí, pomyslel si Samson.

Snažil se najít aspoň trochu pohodlnou polohu. Položil si bradu na tlapy a doufal, že se i přes neustálé štěkání sousedů trochu prospí. Podřimoval a přemýšlel o výpravě. Nemohl se dočkat, až bude na lodi, na cestě za dobrodružstvím.

Známý badatel Ernest Shackleton si pro svou cestu do neznáma nechal přivést devadesát devět psů z Kanady. Chtěl se stát prvním člověkem, který přejde přes Antarktidu, zatímco druhá část výpravy, skupina jménem Rossovo moře, pro něj měla rozmístit zásoby na opačné straně kontinentu. Doprovázet ho měli jenom silní a vůdčí psi bez známek agresivity. Samson věděl, že všechny jeho požadavky splňuje, a kromě toho, stejně jako Shackleton, toužil objevovat nová místa a získat uznání.

Z klece nalevo uslyšel zafňukání. Otevřel oko a zaostřil za kovovou mříž. Jeho soused byl menší než většina ostatních psů a měl řidší krátkou a nepoddajnou

hnědou srst. Samsonův kožich byl naproti tomu šedo-bílý a dlouhé chlupy mu přepadávaly přes oči. Toho psa si pamatoval už z cesty z Kanady. Bylo mu skoro pořád špatně. Jiní psi na palubě si užívali slanou vůni mořského vzduchu a vlny narážející do lodi, ale tenhle málokdy vyšel z kotce. Samsonovi vrtalo hlavou, jak ho mohli vybrat. Když nezvládal obyčejnou cestu lodí, jak chudák přežije výpravu na Antarktidu?

Pes znovu popotáhl.

„Je všechno v pořádku?“ zašeptal Samson, aby ho ostatní neslyšeli. Pes zůstával převážně v kotci, a tak si ho skoro nikdo nevšiml, včetně Samsona, který byl zaujatý sněním o nadcházejícím dobrodružství. Kdyby ale někdo ze psů vycítil, že je mezi nimi uplakánek, nedali by mu žádnou šanci.

Pes se podíval na Samsona, pak si položil čenich na packy a zamručel.

„Já sem nepatřím,“ povzdechl si. „Podívej se na ostatní. Podívej se na sebe! Skoro s vámi neudržím tempo venku na dvoře, natož abych za sebou táhl obří saně.“

Samson se natáhl k mříži, která oddělovala jejich klece. „Určitě to nebude tak zlé,“ chlácholil ho. „Ještě nás čeká výcvik. Budeš mít spoustu času nabrat sílu a výdrž.“

Pes si povzdychl. „Myslíš?“

Samson přikývl. „Jasně. Lidi v tobě museli něco vidět, když tě přivezli až sem do Anglie. No tak řekni, v čem jsi nejlepší?“

Pes zaváhal. „No... Umím lovit,“ přiznal nakonec.

„Tak vidíš,“ odpověděl Samson. „Ještě to nevzdávej.“

Psovi se rozzářily oči. „Jmenuju se Bummer,“ pronesl.

Samson mu úsměv oplatil. „Já jsem Samson. Těší mě.“

Bummer na chvíli ztichl a Samson si zase lehl.

„Co myslíš, že se s námi stane, když nás nevyberou?“ zeptal se Bummer.

Samson chvíli mlčel, protože nevěděl, jak odpovědět. Nebyl si úplně jistý, jestli Bummer obstojí, ale nechtěl mu kazit radost. „Nejspíš nás pošlou zpátky do Kanady,“ prohlásil. „Ale nám dvěma se to nestane. Musíš myslet pozitivně. Já jsem silný a rychlý. Ty jsi dobrý lovec. Za něco určitě stojíme.“

Bummer ani nestačil odpovědět, když se pes z klece vedle něj začal smát. „Nelži mu. Tenhle skrček nemá šanci a ty to víš,“ vyprskl smíchy.

Samson zavrčel, ale pes ho nevnímal a opřel se o mříž Bummerovy klece. „Jsi moc malý, moc pomalý a moc slabý,“ vysmíval se mu.

Samson znovu na psa varovně zavrčel. Bummer couval se staženým ocasem do rohu klece.

„Vidíš?“ zasmál se pes. „Nemá ani špetku odvahy. To je ta nejdůležitější věc, kterou v divočině potřebuješ. Pro padavky není na výpravách místo. Tenhle pes mezi nás prostě nepatří.“

Bummer zakňučel.

„To stačí!“ vyštěkl Samson a skočil dopředu k mříži. Druhý pes udělal to samé. Bummer se krčil strachem v kotci uprostřed.

„Co se to tu děje, Amundsene?“ zeptal se muž, který přiběhl ze dvora. Podíval se na vrčící psy a pak otevřel Amundsenovu klec. „Půjdeme si zatrénovat,“ prohlásil muž. „Vypadá to, že ze sebe potřebuješ dostat trochu energie.“

Ke kotcům přišel další muž a postupně přivázel na vodítka ještě pět psů, které pak vyvedl na dvůr.

„Jsem rád, že nejsme v Amundsenově tréninkové skupině,“ zamručel Samson a díval se, jak odcházejí. Tenhle pes nevěstil nic dobrého a Samsonovi bylo jasné, že o něm ještě uslyší.

„Viděls Shackletonův inzerát?“ zeptal se muž, který právě zametal Amundsenův kotec. Samson nastražil uši.

Muž vytáhl z kapsy kus papíru. „Přemýšlel jsem, že bych se přihlásil,“ oznámil svému společníkovi a podal mu inzerát.

„Hledají se muži na nebezpečnou výpravu,“ četl nahlas druhý. „Malý plat, mrazivé počasí, dlouhé měsíce ve tmě, neustálé nebezpečí. Bezpečný návrat nejistý. Čest a uznání v případě úspěšného návratu.“

Složil inzerát a vrátil ho zpět. „Jsi statečnější než já,“ uznal. „V takových podmínkách bych nevydržel ani pět minut. Už jenom pracovat v zimě tady u kotců je hrůza.“

Samson se otočil na Bummera. „Slyšels to?“ zeptal se a zavrtěl ocasem, zatímco se dva muži pustili do úklidu dalšího prázdného kotce. „*Čest a uznání!*“

Bummer zakroutil hlavou. „Jediné, co jsem slyšel, bylo *neustálé nebezpečí*. Amundsen měl pravdu, nepatřím sem.“

„Amundsen neposlouchej. Ten se jen snaží vystrašit co nejvíc psů, aby si zajistil místo ve výpravě. Podívej se na něj,“ uklidňoval ho Samson a pohodil hlavou směrem ke dvoru, kde si zrovna Amundsen užíval pozornost ostatních. Okolo něj stálo šest psů a hltalo každé jeho slovo. „Je to prostě a jednoduše surovec. Takové psy Shackleton na svou výpravu nevezme.“

Amundsen to zaslechl. Střelil po Samsonovi pohledem a vycenil zuby.

Bummer se na svého nového kamaráda nejistě podíval.

„Jen počkej a uvidíš,“ ujistil ho Samson. „Brzy se vydáme na velké dobrodružství a Amundsen ostrouhá.“

Kapitola 2

BUMMER

Červenec 1914

Bummer musel pořád myslet na ta dvě slova – *neustálé nebezpečí*. Nemohl je vyhnat z hlavy ani když byl vzhůru, ani když se mu podařilo na chvíli usnout. Vůbec nejhorší ale bylo, že v jednom kuse přemýšlel nad tím, co by s ním bylo, kdyby si ho *nevybrali*, kdyby ho nechtěl ani jeho pán, ani Shackleton.

„Je tady!“ zaštěkal Samson. „Shackleton je tady.“ Vrtěl ocasem tak moc, že se při každém nárazu do mříže ozvalo hlasité *plesk, plesk* ve stejném rytmu, ve kterém tlouklo Bummerovi srdce.

„Co myslíš, že budeme muset předvést?“ zeptal se Bummer a opřel se čenichem o klec, aby zahlédl tvář muže, který měl rozhodnout o jejich budoucnosti.

Samson se zamračil, ale pak se mu rozzářily oči. „Možná běh?“ navrhl. „Doufám, že budeme běhat, to mi jde.“

„Vsadím se, že tobě jde všechno,“ zamumlal si pro sebe Bummer.

Samson byl jedním z největších psů, ne-li *ten* největší. Měl hustý kožich, ale i přes něj bylo vidět jeho silné svalnaté tělo. Shackleton si ho nejspíš vybere, jen co se na něj podívá. A Amundsena taky.

Bummer si najednou uvědomil, že mít kotec mezi dvěma nejsilnějšími psy pro něj není úplná výhra.

U kotců se sešlo několik mužů. Jednoho po druhém brali psy z klecí a vedli je na dvůr. Bummer se zhluboka nadechl, když se na něj Samson povzbudivě podíval. Psi stáli zády ke zdi v dlouhém zástupu a vedle sebe měl každý z nich přiděleného člověka. Shackleton stál proti nim a v ruce držel zápisník s tužkou. Není moc vysoký, pomyslel si Bummer, ale i tak působí jako velikán. Měl na sobě šedý proužkovaný oblek a černé lakované boty, které se leskly v ranním světle. Nebylo pochyb, že je to vůdce. Pomalu přecházel sem a tam. Občas se zastavil, aby si prohlédl některého ze psů nebo si napsal něco do notesu.

Pokýval na dva muže a ti odvedli své psy za vysokou dřevěnou bránu na opačném konci dvora.

„Kam jdou?“ zašeptal Bummer.

„Není to snad jasné?“ sykl Amundsen dřív, než stačil Samson odpovědět. „Neuspěli.“

Bummer sklopil hlavu a snažil se spolknout velký knedlík, který měl v krku. Psi procházeli kolem něj, zmatení a vystrašení, stejně jako byl on. Přitom byli ve srovnání s ním větší a nejspíš i silnější. Jestli tihle neuspěli, tak nemám vůbec šanci, pomyslel si Bummer.

„Vyměň si se mnou místo,“ navrhl Bummer a chtěl se vtěsnat za Samsona mezi trochu menší psy, aby nevypadal jako trpaslík. Muž, který ho držel, ho však přitáhl zpět.

„Zůstaň v klidu,“ zašeptal Samson. „Dělej to, co já.“

Bummer rychle přikývl. Napodobil Samsonův postoj, narovnal se a snažil se ovládnout třesoucí se nohy. Stůj pevně. Ocas rovně. Hlavu vzpřímeně.

Pokoušel se soustředit a odolat nutkání sledovat, co se děje okolo. Hleděl přímo před sebe. Když se k němu konečně Shackleton přiblížil, zatajil dech a ani si netroufl podívat se mu do očí.

„Tihle dva,“ řekl Shackleton.

Samson se široce usmál. Bummer na něj zíral a nemohl tomu uvěřit! Shackleton si ho vybral. Vydal se za Samsonem, ale psovod ho stáhl zpátky.

Amundsen se zlomyslně zasmál. „Snad sis nemyslel, že mluvil o *tobě*?“ vyštěkl a následoval Samsona.

Bummerovy naděje se rozplynuly. Co čekal? Divil se sám sobě, že si vůbec kdy dovolil doufat, že by ho Shackleton vybral. Už doma v Kanadě mu i jeho bratr říkal, že to nezvládne. To on měl jet do Londýna, ne Bummer. Jejich pán si to ale na poslední chvíli rozmyslel, protože se nechtěl vzdát svého *nejlepšího psa*. A tak místo něj nabídl Bummera.

Nepatřil ani domů, ani sem.

Se svěšeným ocasem sledoval, jak se vybraní šťastlivci vracejí ke kotcům a radostně vrtí ocasem. Ty, kteří neuspěli, odváděli muži bránou ven. Bummer cítil jejich i svoje zklamání a čekal, až ho vyvedou stejnou cestou.

Na dvoře mezitím psovodi rozestavěli dráhu z cihel. Zbývající psi dostali úkol – prokličkovat mezi cihlami, jak nejrychleji dokázali. Bummerovi to připadalo jednoduché, i když to ráno přšelo a dlažební kostky klouzaly.

Ucítil v sobě nové odhodlání, když ho odvedli na start. Shackleton ho zatím nevyloučil, takže měl ještě šanci

dokázat, že na to má. Zaryl drápy do země, sklonil hlavu a snažil se nevnímat roztřesené nohy a pulzování v uších.

„Ještě jsi tady,“ šeptal si pro sebe. „Nevzdávej to. Ještě pořád jsi tady.“

Shackleton zdvihl svoje lesklé zlaté kapesní hodinky a zakřičel: „Vpřed!“

Bummer běžel, co mu síly stačily, rychle kličkoval mezi cihlami, jako kdyby to dělal už poněkolkáté. Byl skoro na konci, když před sebou uviděl něco malého a šedivého. Na chvíli se přestal soustředit.

Myš.

Uklouzla mu přední tlapka a zakopl o poslední cihlu. Pak udělal několik kotrmelců a zarazil se až o zeď.

Shackleton zavrtěl hlavou a zapsal si něco do notesu.

Bummer se zoufale podíval po muži, který se ho právě chystal připnout na vodítko. Nemůže odejít! Ne teď, když si konečně našel kamaráda a když měl ještě malinkou naději, že by mohl uspět.

Znovu zahlédl myš, která teď uháněla podél zdi směrem k Shackletonovi. Vyklouzl muži, který ho chtěl přivázat, a uháněl za tou šedou šmouhou. Prosmýkl se Shackletonovi mezi nohama, pak se otočil, vítězoslavně vyhodil svou kořist do vzduchu a chytil ji do tlamy.

Myška se kroutila, pištěla a nadávala. „Pusť mě, ty jedna přerostlá kryso!“

Shackleton zíral na Bummera a myš v jeho tlamě, pak něco pošeptal muži s vodítkem. Ten přikývl a vydal se k Bummerovi s ostražitým výrazem v obličeji.

Bummer sklopil hlavu. Co si myslel? Měl poslední pokus ukázat, že něco umí, ale vyšel z toho jako nezvladatelné zvíře. Pustil myš na zem. „Promiň,“ omluvil se jí.

Myška zakvíkala a pelášila pryč.

Bummer si sedl, nechal se přivázat k vodítku a zamířil směrem k vratům, ale muž ho silně zatáhl opačným směrem.

„Zpátky do kotce, ty jeden hloupý pse!“ rozzlobil se. „Jste si jistý, že chcete zrovna tohohle?“ zavolal na Shackletona.

Shackleton se na Bummera usmál a přikývl. „Má kuráž, to se mi líbí.“

Bummer zamířil zpátky ke kotcům a připadal si větší než Amundsen a Samson dohromady.

Kapitola 3

BUMMER

Srpen 1914

Uběhlo několik vypjatých týdnů, během kterých psi čekali v kotcích, než je převezou do Plymouthu, kde kotvila Shackletonova loď *Endurance*. Bummer sice lodě nesnášel, ale musel uznat, že tahle byla parádní. Měla zpevněný trup a konstrukci, aby obstála v drsných antarktických podmínkách. Hladká a úzká příď, tvarem připomínající nabroušenou sekeru, se dokázala probíjovat tlustým ledem. Až do nebe sahaly tři vysoké stěžně a u zádi lodě se nacházel nižší komín. Na horní palubě visely čtyři velké záchranné čluny, po dvou z každé strany.

Každý z šedesáti devíti vybraných psů, který se účastnil Shackletonovy Královské transantarktické expedice, měl svůj vlastní otevřený dřevěný kotec na horní palubě

lodi. Bummerovi se ulevilo, když zjistil, že má za souseda Samsona. Psi byli ke kotcům sice připoutaní, ale řetězy měli dost dlouhé. Když nezlobili a nepletli se posádce pod nohy, muži je nechávali běhat po palubě. Bummer pro jistotu většinou zůstával v bezpečí kotce, co nejdál od Amundsena.

„Věděl jsem, že si ho vyberou,“ pošeptal Samsonovi a podíval se na Amundsena, který stál dole na palubě.

„No, ale v jedné věci jsem měl pravdu,“ usmál se Samson.

„A v čem?“

„Že oba uspějeme,“ pověděl mu.

Bummer zakroutil nevěřičně hlavou. Tolik jiných psů by se na tuhle expedici hodilo mnohem líp než on. Pořád tomu nemohl uvěřit. Sledoval dav lidí na nábřeží, jak mávají na rozloučenou, a dumal, kdy se vrátí zpátky do civilizace.

„Kde je šéf?“ vykřikl jeden z mužů a rozhlížel se po Shackletonovi. „Británie vyhlásila válku Německu!“

Všichni členové posádky říkali Shackletonovi šéf a psi se naučili používat stejné označení.

„Co to znamená?“ zeptal se Samson. „Jedeme na Antarktidu, nebo ne?“

„Jestli budou lidi potřebovat tuhle loď do války, tak ne,“ odpověděl Bummer, ve kterém se mísily pocity zklamání a úlevy.

Samson vypadal vyděšeně. „Já jsem to ale chtěl někam dotáhnout. Chci, aby se na mě vzpomínalo, že jsem udělal něco... Něco úžasného,“ vzdychl.

Bummer soucítit s kamarádem, ale nebyl si jistý, jestli prožívá to samé. Skvělý pocit z toho, že si ho Shackleton vybral, brzy vystřídal pocit strachu, ze kterého se mu dělalo špatně. A nemělo to nic společného s mořskou nemocí.

„Určitě budou další expedice,“ řekl Samsonovi.

Psi se vzpínali na řetězech, když se Shackleton objevil na palubě a v ruce držel kus papíru. Svolal k sobě všechny muže. „Telegram od ministerstva námořnictví,“ pověděl jim. Všichni napjatě čekali. „Británie je ve válce s Německem,“ pokračoval vážně. „Poslali nám ale zprávu, že expedice může vyplout.“ Zvedl telegram, aby ho každý viděl. „Píše se tu: *Pokračujte!*“

Muži jásali a psi štěkali. Samson zavyl štěstím, že se přece jen vydá za dobrodružstvím. Bummer sám sebe překvapil, protože i on měl z té zprávy radost, i když se pořád bál všeho neznámého. Byla to pro něj šance ukázat, že někam patří, a tak začal i on štěkat a výt s ostatními.